

Alfonsas Nyka-Niliūnas

Eldorado

Eldorado

Yra pasaulis nuostabus, kurio neranda niekas,
Nors turi jį savy, kankinasi dėl jo.
Dėl jo aš viską šioje žemėje paniekinau,
Norėdamas ten vieną valandą klajot.

Yra ten namas mėlynom langinėm vienišas;
Jame gyvena palikti vaikystėje žaislai.
Giliai vidudienio tyloj ten miega mano dienos
Ir mėlynkarčiai sutemų žirgai.

Ant stalo vazos pamirštų gėlių; paveiksle senas Noe;
Blyškiam lange išpjaustyti balandžiai šalia jo.
Erdve pavasaris su paukščiais atplasnoja
Ir varpas žaidžia kaip berniukas ant vejės.

Tenai aš paimu ranka saulėleidį
Ir slėnio gluosnį su savim veduos;
Ir bokšto laikrodį ten vėl glaudžiu kaip lėlę,
Žadėdamas jų neapleisti niekados.

Tenai užkeiktas mano skambančių svajonių lobis,
Basa mergaitė, kas pavasarį atbėgdavus kieman.
Ten šimtametis vėjas, rudenio lapus pagrobęs,
Kaip ištikimas šuo pareinant laukia
Ir saugo juos, kad atiduotų man.

Tenai mane namų vaiduoklis, sterblėje pasisodinęs, supa
(Jo veidu bliaukia ašarų lašai žali)
Ir saulės kraujo suteptom šešėlio lūpom
Maldauja vieno jo nebepalikt.

Ten aš, mažytis padaras, nubudęs rytą pakeliu akis į aukštį:
Rasotos liepos maudosi dangaus saloj
Ir švilpia aušroje sušlapęs plunksnas paukštis,
Palaidotas vidudienio tyloj.

Aš taip norėčiau vėl kelius į ten surasti
(Nes senis vėjas nebepakelia rudens naštos)
Ir vestis su savim ištroškusias dienas, kaip piemenukas gyvulių bandas prie brastos,
Ir gerti džiaugsmą saulės prarastos.

Nemakščiai, 1941